

Holly Hepburn

Warme nachten

Laatste ronde in de Star and Sixpence -
deel 3

**JE BENT UITGENODIGD VOOR EEN
GEWELDIG PAAS-EI-VENEMENT**

in de Star and Sixpence,
Little Monkham.

Paaseieren zoeken, paashoedenparade,
raad het gewicht van de taart
en nog veel meer!

Paaszondag
12.00 uur tot 17.00 uur.

De kou was bijtend, zelfs voor half februari. Sam sloeg haar armen om haar lijf en boog haar hoofd terwijl ze het parkeerterrein van het ziekenhuis overstak en wenste dat ze eraan had gedacht om een muts op te zetten. Ze keek even opzij naar Ruby Cabernet, die wél een muts droeg: een schattige klokvormige die prachtig stond bij haar losse, golvende rode haar. Het verplegend personeel op de kraamafdeling had een beetje onder de indruk geleken en zelfs de echoscopist die Sams twaalfwekenecho deed, had enigszins afgeleid geleken door de onmogelijk glamoureuze vrouw die tegenover haar zat.

‘We zijn er bijna,’ zei Ruby en ze liet haar arm door die van Sam glijden en knikte naar een verdachte donkere plek op het teermacadam. ‘Kijk uit voor dat bevroren stuk.’

Sam voelde haar koud geworden gezicht vertrekken tot een flauwe glimlach. ‘Dank je dat je bent meegegaan,’ zei ze nadat een paar seconden verstreken waren. ‘Ik weet niet zeker of ik in mijn eentje had kunnen gaan.’

‘Natuurlijk had je dat gekund,’ zei de oudere vrouw, haar toon vriendelijk maar afwijzend. ‘Je bent sterker dan je denkt. Maar ik ben dolblij dat je mij hebt gevraagd: wat een eer, om een van de eersten te zijn die je baby ontmoet. Je weet dat dat betekent dat ik voorrang krijg bij het knuffelen als hij of zij is geboren?’

Sams glimlach werd breder ondanks het holle gevoel in haar borst. Hoe dol ze ook was op Ruby, ze was niet haar eerste keus geweest om vandaag mee te gaan. Maar haar zus Nessie had duidelijk gemaakt dat ze niet met Sam mee zou gaan – om redenen die hartverscheurend begrijpelijk waren – en Joss, de vader van het kind, had zelfs geen idee dat zijn ex-vriendin zwanger was. Dus het was Ruby geweest of niemand...

‘Jij wordt zijn of haar oma,’ zei Sam, terwijl ze met een gehandschoende hand een kneepje gaf in Ruby’s arm. ‘Natuurlijk mag je als eerste knuffelen.’

Ruby straalde even en zuchtte toen. ‘Ik weet dat dit allemaal een beetje als een schok kwam, lieverd, en dat het je nog steeds duizelt, maar ik verzeker je dat alles goed zal komen.’ Ze stopte met lopen om in Sams ogen te kijken. ‘Het komt helemaal goed met jou. Met jullie allebei.’

Sam dacht terug aan het moment waarop ze voor het eerst haar baby's hartje had horen kloppen en de witte contouren van zijn piepkleine hoofdje en armpjes had gezien op het grijze scherm. Slechts heel even was ze alle angst en pijn vergeten die ze had gevoeld sinds ze vlak na nieuwjaarsdag had ontdekt dat ze zwanger was, en had ze een uitbarsting van liefde en beschermingsdrang gevoeld voor de baby die haar zo volkomen verrast had... En toen was de angst sterker dan ooit teruggekomen, want wat wist zij nu over baby's? Ze had het recht niet om er een op de wereld te zetten als ze zo slecht was toegerust om ervoor te zorgen.

'Ik zou willen dat ik dat kon geloven,' fluisterde ze tegen Ruby, terwijl de ijzige wind haar woorden meenam en wegblies.

'Dat kun je,' antwoordde Ruby, met een felle uitdrukking op haar gezicht. 'En bij elke stap die je zet, zal ik naast je lopen.'

Sam staarde haar even aan en wenste dat ze een fractie van Ruby's vertrouwen had. Toen knikte ze. 'Oké, ik geloof je.'

'Mooi,' zei Ruby tevreden. 'Kunnen we dan nu dit subarctische rotweer uit gaan en teruggaan naar Little Monkham? Ik denk werkelijk dat mijn wimpers aan elkaar gevroren zijn.'

Ondanks zichzelf moest Sam lachen en ze pakte de autosleutels uit haar jaszak. 'Ja. Ik ben er klaar voor om naar huis te gaan.'

Al had ze thuis momenteel niet veel, bedacht Sam toen ze achter het stuur ging zitten en de motor startte. Maar misschien zou ze, als ze het vaak genoeg zei, zichzelf er daadwerkelijk van kunnen overtuigen dat dat waar was.

2

De lente deed er lang over om in Little Monkham te arriveren. De bomen op de brink weigerden koppig om meer te doen dan laten doorschemeren dat ze uit hun winterslaap zouden losbarsten. Nessie Chapman keek even omhoog naar de takken met groene uiteinden toen ze het gras overstak en dacht dat ze hun adem leken in te houden en wachtten tot de laatste vorstperioden hun greep op de kille maartochtenden lossen maakten voordat ze hun knoppen toestonden zich te ontvouwen. Er had die ochtend een dun laagje sneeuw op de daken gelegen, en de lucht zag er grauw uit, dus misschien was het verstandig van de bomen om hun bladeren verborgen te houden. De bewolkte lucht paste eigenlijk perfect bij Nessies stemming: somber en mat. Maar ze kon het weer niet de schuld geven van haar humeur: ze had zich zo al maanden gevoeld, sinds de dag dat haar en Owen was verteld dat hun ongeboren baby geen hartslag had. Kerst had geholpen om haar af te leiden, met alle drukte en sprankeling die daarmee gepaard ging, maar januari was zwaar geweest. En in de tweede week van het nieuwe jaar was het zelfs nog zwaarder geworden door de onaangename verrassing van haar zusje: Sam was zwanger.

Nessie herinnerde zich nog de verdoving die zich over haar lichaam had verspreid toen Sam de woorden had uitgesproken. Ze had niet geantwoord, omdat haar brein wel in staat was te begrijpen wat Sam zei, maar er niet in slaagde het te verwerken. Ze had een benauwd gevoel in haar borst gekregen; ze had naar adem gesnakt toen de muren van de kleine keuken op haar af leken te komen. En al die tijd had haar zusje haar aangekeken, met groene ogen die glansden van niet-vergoten tranen.

‘Zeg iets, Ness,’ had Sam gesmeekt toen de stille seconden minuten werden. ‘Het spijt me, het was niet mijn bedoeling dat dit zou gebeuren.’

En dat maakte het om de een of andere reden nog erger, had Nessie vaag gedacht terwijl ze in haar half opgedronken kop thee had gestaard; Sam wilde niet eens een kind. ‘Hoe kon het dan gebeuren?’

Sam had langzaam en beverig uitgeademd. ‘Ik weet het niet. We waren dronken, misschien waren we niet zo voorzichtig als we hadden moeten zijn. Je zou denken dat ik op m’n eenendertigste wel zou weten hoe je een condoom moet gebruiken, maar blijkbaar niet.’

En daardoor was Nessie gedwongen geweest om te bedenken dat er twee mensen nodig waren om een kind te maken; wat vond Sams ex-vriend van het onverwachte ouderschap?

‘Ik heb het hem nog niet verteld,’ had Sam toegegeven, toen Nessie die vraag had gesteld.

‘Sam!’ had Nessie uitgeroepen, haar toon schel door ongeloof.

‘Ik wilde het eerst aan jou vertellen,’ had Sam gezegd, terwijl ze haar handen verdedigend ophield. ‘En ik wilde alles op een rijtje hebben in mijn eigen hoofd. Besluiten... nou ja, besluiten wat het beste zou zijn om te doen.’

Het had even geduurd voordat Nessie begreep wat ze bedoelde. Toen de betekenis achter haar woorden duidelijk werd, was er een huivering door Nessies hele lijf gegaan. Sam zou het toch zeker niet hebben over...

Nessie had de snik die vervolgens aan haar keel ontsnapt was niet kunnen onderdrukken. Ze had haar kind zo ontzettend graag gewild, en het was niet blijven leven. Nu moest ze luisteren naar hoe haar eigen zusje het had over het vrijwillig beëindigen van haar zwangerschap, en dat was allemaal te veel om te verdragen. Ze had haar hoofd geschud, waardoor een stortvloed van tranen langs haar wangen omhoog was gevallen.

Sam had haar een ongelukkige blik toegeworpen. ‘Het spijt me, Nessie. Ik weet dat dit onmogelijk zwaar voor je moet zijn...’

Nessie was struikelend opgestaan en had nauwelijks gemerkt dat ze met die plotselinge beweging haar thee omver had gegooid, waardoor die over de hele keukentafel was verspreid. ‘Ik kan dit niet.’

‘Het spijt...’

‘Hou op!’ schreeuwde Nessie, terwijl ze haar handen stevig tegen haar oren drukte. ‘Hou op met zeggen dat het je spijt. Begrijp je niet dat het daar nu te laat voor is?’

Sam was ook gaan huilen, en een deel van Nessie had met haar te doen, omdat ze zich de verwarring kon voorstellen die haar zusje doormaakte. Maar dat sprankje medeleven was weggesleurd door de stroom van Nessies eigen verdriet.

Ze had beverig ingeademd. ‘Als je een abortus gaat laten doen, waarom vertel je het me dan überhaupt? Waarom niet gewoon gaan en dat laten doen?’

Op Sams betraande gezicht was een gekwetste uitdrukking verschenen. ‘Omdat ik... ik me niets ergers kan voorstellen dan dat ik dat in mijn eentje moet ondergaan, in het geheim. Omdat je mijn zus bent en ik dacht dat je het zou willen weten, ondanks wat je is overkomen. Omdat...’

Nessie kon er niet tegen om nog meer te moeten aanhoren. Ze had zich omgedraaid en was naar de deur gelopen op benen die voelden alsof ze van hout waren gemaakt. ‘Hoe kon je dit laten gebeuren, Sam? Hoe kon je zo stom zijn?’

Ze stond al bovenaan de trap die naar het café leidde toen ze het antwoord van haar zusje hoorde.

‘Ik hou de baby. Mocht het je interesseren.’

Nessie was verstijfd, met één hand op de trapleuning, en had haar ogen gesloten toen een stortvloed van nieuwe smart haar overspoelde. Er was geen goede uitkomst hier; wat Sam ook besloot te doen, het zou als een mes in haar hart voelen. En op dat moment had Nessie alleen maar weg willen vluchten, willen doen alsof het niet waar was. Ze had haar ogen geopend en was de trap afgesjokt, de Star and Sixpence in.

Zelfs nu, bijna twee maanden later, vond Nessie het nog moeilijk te geloven dat er nieuw leven in Sam groeide. Ze zag er hetzelfde uit als altijd: slank en mooi, zonder een erg dikke buik of een zweem van de zwangerschapsmisselijkheid die Nessie gevloerd had. Het was gemakkelijk om je af te vragen of er een of andere vreselijke vergissing was gemaakt. Maar ze wist dat Sam een echo had gehad – mis-

schien zelfs op hetzelfde bed had gelegen als zij toen ze erachter was gekomen dat haar baby dood was – en dat alles goed was geweest. Het verbaasde Nessie niet dat Sam haar niet had gevraagd om met haar mee te gaan; ze had Ruby Cabernet meegenomen, de vriendin van hun overleden vader. Nessie wist alleen dat het zo gegaan was omdat Ruby van mening was dat ze dat moest weten.

‘Ik verwacht niet dat je over je eigen benen struikelt om Sam te feliciteren, maar ik kan me voorstellen dat het op je drukt,’ had Ruby gezegd, haar stem vriendelijk maar haar ogen scherp. ‘En misschien kunnen jullie nu allebei beginnen met accepteren dat het echt is.’

Maar acceptatie was makkelijker gezegd dan gedaan, dacht Nessie, die het pakket in evenwicht probeerde te houden terwijl ze de deurlink van het postkantoor probeerde te pakken. Het hielp niet dat verder niemand in Little Monkham ervan wist; Sam had zowel Nessie als Ruby absolute geheimhouding laten zweren, bewegend dat ze eerst de echo achter de rug wilde hebben. En toen had ze gezegd dat Joss het recht had om het te weten voordat het algemeen bekend werd, wat een bezoekje aan Chester betekende om hem te zien; een bezoekje waar Sam geen haast mee leek te maken. Ze zou het spoedig moeten doen, concludeerde Nessie toen ze de nietsontziende blik van de postdirectrice van het dorp, Franny Fitzsimmons, ontmoette. Als ze het niet deed, zou iemand anders beslist één en één bij elkaar optellen en Joss het nieuws als eerste vertellen.

‘Goeiemorgen, Vanessa,’ zei Franny fronsend vanachter de kassa. ‘Je ziet eruit alsof je het gewicht van de hele wereld op je schouders draagt. Ik hoop dat alles goed is.’

‘Prima,’ zei Nessie, in de hoop dat Franny haar minieme aarzeling niet zou opmerken. ‘Gewoon de gebruikelijke werkstress. Laurie is deze week met verlof; volgens mij hebben we niet beseft hoeveel verantwoordelijkheid hij de laatste paar maanden op zich heeft genomen. We missen hem... of in elk geval ik.’

Ze zweeg, bezorgd dat haar geklets Franny’s feilloze instinct voor intrige zou wekken, maar de oudere vrouw knikte alleen maar.

‘Ja, hij heeft zichzelf beslist nuttig gemaakt. Nou, waar kan ik je vandaag mee helpen?’ Franny gebaarde naar het postloket achter in

de winkel en Nessie liep langs de schappen die gevuld waren met potten en pakjes.

Het was de enige kruidenierswinkel in het dorp en hij genoot alle voordelen van vraag en aanbod die er waren bij het hebben van een monopolie op de handel. Sam en Nessie hadden er meer dan eens over gespeculeerd of andere winkels hadden geprobeerd zich hier te vestigen, zonder succes: Franny was ook voorzitter van de Vereniging voor Dorpsbehoud en regeerde met ijzeren vuist. Nessie was er vrij zeker van dat elk concurrerend bedrijf op een resolute weigering zou stuiten als men het waagde om te informeren naar de mogelijkheid van het openen van een winkel. Dat betekende ook dat bijna iedereen in Little Monkham op zeker moment Franny's borende blik moest ondergaan, en Nessie twijfelde er niet aan dat die situatie de postdirectrice hielp om haar neus in de zaken van wie dan ook te steken.

‘Hoe gaat het met Henry?’ vroeg ze terwijl Franny het pakketje woog. ‘Bevalt het getrouwde leven hem een beetje?’

Franny wierp haar een serene glimlach toe. ‘Ik denk niet dat hij het zou durven zeggen als dat niet zo was. Maar we zijn allebei heel gelukkig. Nog nooit zo gelukkig geweest, zelfs.’

Ze zag er zeker tevreden uit, bedacht Nessie. Milder, op de een of andere manier, alsof ze sinds hun schitterende winterbruiloft vlak voor kerst wat innerlijke bitterheid over het leven had losgelaten. Misschien was dat waarom Franny Nessies verklaring voor haar eigen spanning kritiekloos had geaccepteerd; misschien was ze zo blij met haar eigen lot, dat ze niet kon bevatten waarom de rest van de wereld niet ook gelukkig was.

‘Ik ben heel blij dat te horen,’ zei Nessie. ‘Fijn voor jullie.’

‘Ik raad je het huwelijk echt aan,’ reageerde Franny, terwijl ze een etiket op Nessies pakket gladstreek.